

Αθήνα 3 Μαρτίου 2019

"Μια φωτογραφία μπορεί να αλλάξει τον κόσμο, να τον κάνει πιο δίκαιο" - Γιάννης Μπεχράκης (1960 - 2019) - In memoriam

Με βαθειά θλίψη και οδύνη, αποχαιρετάμε τον αγαπημένο φίλο, τον πολύπειρο συνάδελφο, το δυναμικό μέλος μας **Γιάννη Μπεχράκη**, έναν από τους κορυφαίους σύγχρονους φωτοειδησεογράφους του κόσμου, ο οποίος υπηρέτησε με απόλυτη αφοσίωση, για πάνω από τριάντα χρόνια, μέσω της δημιουργικότητάς του, όχι μόνο τη φωτογραφία αλλά και τις πανανθρώπινες αξίες.

Πάλεψε σκληρά, μέσω της μαχόμενης φωτοειδησεογραφίας, με όπλα το απaráμιλλο θάρρος του και την φωτογραφική μηχανή, προκειμένου να δημοσιοποιηθεί τεκμηριωμένα σε όλο τον κόσμο η αλήθεια καθώς, όπως έλεγε, **«Μια φωτογραφία μπορεί να αλλάξει τον κόσμο, να τον κάνει πιο δίκαιο»** και για να εξασφαλίσει **"ότι κανείς δεν θα μπορεί να πει: δεν γνώριζα"**.

Την πίστη του στην υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και στη δεοντολογία της φωτοειδησεογραφίας περιέγραψε εύγλωπτα ο ίδιος λέγοντας ότι:

«..Μπορώ να δείξω με τις φωτογραφίες μου αυτό που θεωρώ δίκαιο και καλό, εάν μπορώ να εκφράσω αυτές τις πανανθρώπινες αξίες, τότε έχω κάνει το καθήκον μου. Γιατί για μένα η φωτογραφία είναι φορέας ενός μηνύματος. Και νιώθω πάρα πολύ έντονη την ανάγκη να μπορώ να μιλώ γι' αυτούς που έχουν αδικηθεί ή γι' αυτούς που δεν έχουν φωνή. Αυτή νιώθω ότι είναι η αποστολή μου ... να σας αφηγηθώ την ιστορία, ώστε εσείς να αποφασίσετε τι θέλετε να κάνετε ...».

«...Με τη φωτογραφία απέδειξα ότι οι σούπερ ήρωες δεν υπάρχουν μόνο στη φαντασία μας. Υπάρχουν και στη ζωή. Μπορεί να είναι ένας απλός άνθρωπος χωρίς μάρφωση, ένας φτωχός, ένας ζητιάνος, κάποιος που δεν του δίνεις ενδεχομένως καμία σημασία. Έρχεται όμως μια στιγμή που αυτός ο άνθρωπος θα κάνει μια πράξη τόσο δυνατή, που θα σε αφήσει άναυδο με την ομορφιά της...».

Υπήρξε μανιώδης με την τελειότητα, ανθεκτικός σε ακραίες συνθήκες εργασίας, σκληρός με τον εαυτό του, περήφανος, αλλά και πολύ ευαίσθητος με όσα ταυτόχρονα κατέγραφε βαθειά χαραγμένα στη προσωπική μνήμη του, παράλληλα με την φωτογραφική κάμερά του.

Αυτά τα χαράγματα καθόρισαν και το μονοπάτι της ζωής του, καθώς το ήθος και η συναδελφική του αλληλεγγύη, με βάση τις εμπειρίες του, ήταν πρότυπα για το κλάδο των φωτοειδησεογράφων.

Για κείνον η φωτογραφική στιγμή **«Είναι εκείνο το απειροελάχιστο κομμάτι του δευτερολέπτου που αποτυπώνω με ένα κλικ της φωτογραφικής μηχανής. Με την εμπειρία, το ένστικτο και τη φαντασία, μπορώ να δω λίγο ίσως μπροστά στον χρόνο και να βρεθώ στο σημείο εκείνο όπου, με σύμμαχο το φως, θα πιάσω αυτή τη μαγική στιγμή, την «αποφασιστική στιγμή», όπως έλεγε ο Καρτιέ-Μπρεσόν, όπου οι γραμμές, οι σκιές, οι φόρμες θα συνδυαστούν για να δημιουργήσουν κάτι πολύ δυνατό. Γι' αυτό και, όταν δουλεύω, είμαι πλήρως αφοσιωμένος σε αυτό που κάνω. Δεν φωτογραφίζω απλώς με τα μάτια. Φωτογραφίζω με τα μάτια της ψυχής μου. Μόνο έτσι πιστεύω ότι μπορώ να πετύχω αυτό το κλικ που θα αγγίξει τελικά, μέσω του Reuters, εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη»**

Στα «διαλείμματα» των επιστροφών του από τις αποστολές, ήταν πάντα παρών στους αγώνες του Οργανισμού για τη συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των φωτογράφων.

Κι ενώ είχε αναδείξει την αισθητική και την ομορφιά της φωτογραφίας στο ψηλότερο επίπεδο, όπως μαρτυρούν άλλωστε τα πάμπολλα βραβεία που κατάκτησε, είχε πάντα στη σκέψη του το επόμενο περισσότερο όμορφο δημιούργημά του, με την δική του πρωτότυπη καλλιτεχνική προσέγγιση, που όριζε ότι:

«Η ομορφιά υπάρχει παντού, όπως και η ασχήμια. Και πολλές φορές συμβαδίζουν. Και το έχω δει αυτό, το έχω νιώσει, το έχω φωτογραφίσει. Στα χρόνια της δουλειάς μου, έχω γίνει ο αυτόπτης μάρτυρας αυτής της συνύπαρξης. Δεν μιλάω όμως για ομορφιά με την αισθητική έννοια του όρου.

Μιλώ για μια όμορφη πράξη, μια όμορφη ενέργεια, μια όμορφη στάση ζωής. Η ομορφιά μπορεί να εμφανιστεί μέσα από τη δυστυχία και την καταστροφή».

Ο Γιάννης Μπεχράκης γεννήθηκε το 1960 στην Αθήνα. Σπούδασε φωτογραφία στο Athens School of Arts and Technology και στο Πανεπιστήμιο Middlesex του Λονδίνου.

Εργάστηκε αρχικά ως φωτογράφος στην Αθήνα τη διετία 1985-86. Το 1988 ξεκίνησε να δουλεύει για το Reuters στην Αθήνα. Η πρώτη του δουλειά στο εξωτερικό ήταν η κάλυψη της κρίσης στην Λιβύη τον Ιανουάριο του 1989. Ήταν επικεφαλής του φωτογραφικού τμήματος του ειδησεογραφικού πρακτορείου Reuters σε Ελλάδα και Κύπρο.

Στη διάρκεια της καριέρας του έχει καλύψει πολέμους σε διάφορα μέρη του κόσμου καθώς και μεγάλα πολιτικά και αθλητικά γεγονότα, με πολλαπλές αποστολές σε χώρες, όπως το Ιράν, η Κροατία, το Κόσοβο, η Τσετσενία, η Σιέρα Λεόνε, η Σομαλία, το Αφγανιστάν, η Αίγυπτος, η Λιβύη, η Τυνησία, το Ισραήλ, η Παλαιστίνη και η Συρία.

Για τη δουλειά του είχε βραβευτεί επανειλημμένα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Το 1998, το 2002 και το 2003 ανακηρύχθηκε European News Photographer of the Year, από τα European Fuji Awards, ενώ κέρδισε επίσης τον τίτλο του Έλληνα Φωτορεπόρτερ της Χρονιάς 7 φορές από την Fujifilm. Το 2000 είχε αποσπάσει το 1η θέση στην κατηγορία *General News, Stories* στο διαγωνισμό [World Press Photo](#). Την ίδια χρονιά κέρδισε το βραβείο του Ιδρύματος Μπότση, ενώ το 2002 κέρδισε το Βραβείο Κοινού (People's choice Prize) στα Παγκόσμια Βραβεία Πολεμικών Ανταποκριτών [Bayeux-Calvados Awards](#).

Το 2015 ο [Guardian τον ανέδειξε ως το Φωτογράφο της Χρονιάς](#) ενώ το 2016 απέσπασε [Βραβείο Pulitzer](#), μαζί με τους συνεργάτες του στο Reuters Αλέξανδρο Αβραμίδη και Άλκη Κωνσταντινίδη, στην κατηγορία *Breaking News* για τη δουλειά του σχετικά με την προσφυγική κρίση. Την ίδια χρονιά απέσπασε αλλά [δύο βραβεία](#) στα Baxeux-Calvados Awards: κατέκτησε τόσο το Πρώτο Βραβείο της επιτροπής (που αποτελείται από πολεμικούς ανταποκριτές παγκοσμίου φήμης) όσο και το Βραβείο Κοινού – έγινε έτσι ο δεύτερος μόλις φωτορεπόρτερ που κερδίζει την ίδια χρονιά και τα δυο βραβεία στα συνολικά 23 χρόνια του θεσμού!

Θερμά συλλυπητήρια στους οικείους του, στη σύζυγό του Ελισάβετ, στην κόρη τους Ρεβέκκα και στον γιο του Δημήτρη.